

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Z., L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co/272/2009-139 z 31. marca 2010 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 12 C 27/04-43 z 24. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2011 doručená sťažnosť Ing. J. Z., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/272/2009-139 z 31. marca 2010 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 27/04-43 z 24. júna 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Predbežným opatrením Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7C/268/98-18 zo dňa 7. 1. 1999 bolo S. uložené poskytovať sťažovateľovi časť pracovnej odmeny ako náhradu mzdy vo výške 497,91 eur brutto (15.000,- Sk) vždy do 15. Dňa v mesiaci spätne podľa § 102 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. c) O. s. p., lebo v spore vedenom pod sp. zn. 7C/130/98 išlo o trvanie pracovného pomeru a sťažovateľ preukázal, že zo závažných dôvodov nepracuje.

Právny dôvod nariadenia predbežného opatrenia vychádzal z pracovnoprávneho vzťahu účastníkov konania.

V dôsledku zániku predbežného opatrenia č. k. 7C/268/98-18 zo dňa 7. 1. 1999 Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 12C/27/2004-43 zo dňa 24. 6. 2005 zaviazal sťažovateľa zaplatiť S. 547.143.-- Sk (18.161,82 Eur) s 10% úrokom z omeškania odo dňa 22. 5. 2004 až do zaplatenia a súčasne nahradiť trovy konania 27.355,- Sk (908,02 eur), všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Konajúci súd skonštatoval, že plnenie navrhovateľa S. na základe predbežného opatrenia bolo odporcovi Ing. J. Z. poskytované z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, čo je bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný navrhovateľovi vydať na základe § 77 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 451, § 458 ods. 1 veta prvá O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 27. 6. 2007 odvolanie, v ktorom namietal, že napadnutý rozsudok mu nebol účinne doručený, rozhodnutie trpí vadami uvedenými v ust. § 221 ods. 1 písm. f) a g) O. s. p. a takisto poukázal na nesprávne právne posúdenie veci.

V podanom odvolaní poukázal najmä na skutočnosti, že v čase doručovania napadnutého rozsudku sa nezdržoval na adrese trvalého pobytu, ani v Slovenskej republike, lebo pracoval v zahraničí. Túto okolnosť uviedol vo svojom ospravedlnení, ktoré súdu I. stupňa doručil dňa 21. 6. 2005. Po neúčinnom pokuse o doručenie rozsudku na adresu v Ž. súd vyznačil právoplatnosť rozsudku dňom 18. 1. 2006. V obci Ž. odporca nikdy nemal trvalý ani prechodný pobyt, na uvedenej adrese vlastnil nehnuteľnosť len do 30. 9.

2004 a zdržiaval sa na nej v minulosti iba v rámci dovolenky, resp. víkendov. Náhradné doručenie zásielky uložením na pošte bolo preto právne neúčinné.

Sťažovateľ podaním zo dňa 20. 6. 2005 vzniesol námietku zaujatosti voči celému súdu z dôvodu, že nie je predpoklad objektívneho posúdenia vecí na tomto súde. O podanej námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté. Prvú námietku zaujatosti sudcu sťažovateľ podal dňa 10. 1. 2005, pričom o nej nadriadený súd tiež nerozhodol, Konajúci sudca na námietku zaujatosti neprihliadol, čo je v rozpore s vtedy účinným ust. § 14 ods. 1, § 15a ods. 1 O. s. p.

V podaní zo dňa 20. 6. 2005 sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti, keďže v tom čase pracoval v zahraničí. Žiadal odročiť pojednávanie a nesúhlasil s vykonaním pojednávania bez jeho prítomnosti. Napriek tomu súd I. stupňa v rozpore s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. pokračoval v konaní a vykonal pojednávanie, na ktorom aj vo veci rozhodol. Sťažovateľ nemal preto možnosť na pojednávaní sa vyjadriť a predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, ani uplatniť hmotnoprávne námietky napríklad námietku premlčania pohľadávky.

Ďalej sťažovateľ namietal, že súd prvého stupňa si neujasnil, v akom právnom vzťahu nastala údajná ujma. Súd nárok navrhovateľa podriadil pod občianskoprávne normy, čo je v pracovnoprávných vzťahoch prípustné len subsidiárne, ak daný právny vzťah nie je upravený pracovnoprávnou normou. Sťažovateľ vzniesol takisto námietku premlčania dlhu.

Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudok súdu prvého stupňa rozsudkom č. k. 4Co/272/2009-139 zo dňa 31. 3. 2010 potvrdil. Rozsudok bol doručený sťažovateľovi k rukám jeho právnej zástupkyne dňa 7. 5. 2010.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ na Najvyšší súd SR dovolanie z dôvodov, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a vo veci rozhodoval vylúčený sudca, rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., poukázal na tzv. inú vadu konania ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.. V dovolaní namietal a poukázal na rovnaké dôvody ako vo svojom odvolaní.

Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Cdo 167/2010-168 zo dňa 21. 9. 2011 dovolanie odmietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Uznesenie bolo prostredníctvom právnej zástupkyne doručené navrhovateľovi dňa 5. októbra 2011.“

Sťažovateľ sa sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 7. júla 2010 domáhal ochrany svojich práv, ktorých porušenie namieta aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 5. decembra 2011, a to v napadnutom konaní. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa doručenu ústavnému súdu 7. júla 2010 odmietol uznesením č. k. II. ÚS 336/2010-16 z 9. septembra 2010 pre nedostatok právomoci, argumentujúc subsidiárnou právomocou ústavného súdu a nevyhnutnosťou využiť v systéme všeobecných súdov všetky účinné právne prostriedky na ochranu svojich práv. V danom prípade to bolo dovolanie, ktoré sťažovateľ využil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a dospel k záveru, že nie sú dané dôvody na prípustnosť dovolania.

Po posúdení prípustnosti dovolania najvyšší súd dovolanie odmietol konštatujúc:

„Pokiaľ odporca namieta existenciu tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), konkrétne nedostatky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, dovolací súd potvrdzuje, že nepreskúmateľnosť je považovaná za vadu tejto povahy (R 111/1998). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho tzv. inú vadu konania vyplýva aj z ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 135/2010, 2 Cdo 137/2010, 3 Cdo 96/2011, 4 M Cdo 5/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 55/2011). Takáto tzv. iná vada konania je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá. Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo).“

Sťažovateľ svojou sťažnosťou „nenamieta porušenie svojich práv procesným postupom v konaní Krajského súdu Bratislava IV pod sp. zn. 4 Co 272/2009 (vady konania v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O. s. p.).

Predmetom návrhu na začatie konania o sťažnosti pred Ústavným súdom SR sú vecnoprávne námietky navrhovateľa voči konaniu a rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 4Co/272/2009 majúce dopad na porušenie základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. J. Z. podľa čl. 46 ods.1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Co/272/2009-139 zo dňa 31. 3. 2010 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 12C/27/2004-43 zo dňa 24. 6. 2005 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Co/272/2009-139 zo dňa 31. 3. 2010 a rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 12C/27/2004-43 zo dňa 24. 6. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia trovy konania vo výške 819,07 eur na účet advokátky JUDr. J. O. v S. a. s., č. účtu:...

Zároveň sťažovateľ žiada, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. dočasným opatrením odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Co/272/2009-139 zo dňa 31. 3. 2010 a rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 12C/27/2004-43 zo dňa 24. 6. 2005. Odklad výkonu nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom. Núteným výkonom napadnutého rozhodnutia by sa právne postavenie sťažovateľa výrazne zhoršilo a mohla by mu vzniknúť väčšia ujma, než aká môže vzniknúť osobe oprávnenej z exekučného titulu.

S poukazom na dôvody uvedené v tejto sťažnosti je tu zrejmá dôvodnosť odložiť vykonateľnosť rozsudkov oboch súdov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 27/04-43 z 24. júna 2005

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv namietaným rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti prvostupňovému rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti namietanému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co/272/2009-139 z 31. marca 2010

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej

normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľ poukazuje vo svojej sťažnosti na to, že „odvolací súd vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom neargumentoval odvolacie dôvody sťažovateľa a bez dostatočného zdôvodnenia rozhodnutia vo veci samej potvrdzujúceho nárok navrhovateľa na základe rozhodnutia súdu prvého stupňa podriadil pod občianskoprávnu normu. Nedostatok dôvodov týkajúcich sa právneho základu rozhodnutia v merite veci, nedostatok právneho posúdenia veci pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k námietke premlčania, interpretačná svojvôľa odvolacieho súdu, robia rozhodnutie odvolacieho súdu nepresvedčivým, arbitrárnym, nepreskúmateľným, vedúcim do zásahu práva sťažovateľa na spravodlivý proces do takej miery, že vyžadujú ústavnú korekciu.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného

práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a zásadne sa nepoužívajú na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a aj čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Ústavný súd pritom zároveň vychádzal z toho, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 ods. 2 OSP).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. vo veci Ruiz Torija c. Španielsko (rozsudok z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B) uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmavať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ods. 1 ústavy) totiž vyplýva aj zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP). Preto ak všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní postupujú podľa označeného zákonného ustanovenia, nespadá do právomoci ústavného súdu opätovne posudzovať hodnotenie nimi vykonaných dôkazov. Navyše, pokiaľ ide o dodržanie procesných ustanovení v konaní súdov, opäť ide o zákonnosť a nápravu môžu vykonať len všeobecné súdy.

Vzhľadom na to považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom sa uvádza:

- k plynutiu premlčacej lehoty

„Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 7C 130/98 bolo zistené, že rozsudkom zo dňa 13. 2. 2002 bol návrh navrhovateľa Ing. Z. proti odporcovi S. na určenie, že jeho pracovný pomer trvá, zamietnutý. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Co 468/02-118 zo dňa 24. 6. 2003 a nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu dňa 13. 10. 2003. V odôvodnení oboch rozsudkov sa konštatuje, že odporca 23. 6. 1997 okamžite zrušil pracovný pomer navrhovateľa a zásielka s uvedeným zrušovacím prejavom sa považuje za doručení 15. 7. 1997, ktorým dňom aj skončil pracovný pomer navrhovateľa u odporcu. Navrhovateľ si určenie trvania pracovného pomeru uplatnil až 31. 3. 1998, t. j. po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty (§ 64 Zák. práce). Uvedené okamžité zrušenie pracovného pomeru s doručenkou sú založené v spise 7C 130/98.

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 7C 268/98 bolo zistené, že uznesením č. k. 7C 268/98-18 zo dňa 7. 1. 1999, ktorým bolo vydané predbežné opatrenie, bol odporca (S.) zaviazaný poskytovať navrhovateľovi (Ing. J. Z.) časť pracovnej odmeny vo výške 15.000,- Sk mesačne brutto titulom náhrady mzdy vždy do 15. dňa v mesiaci spätne s tým, že predbežné opatrenie stratí účinnosť právoplatným rozhodnutím vo veci o neplatnosť úkonu odvolania z funkcie vedenej pod sp. zn. 7C 226/97 a vo veci o určenie, že pracovný pomer trvá vedenej pod sp. zn. 7C 130/98. Uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 17Co 89/99-38 zo dňa 31. 5. 1999 a nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu dňa 13. 8. 1999.“;

- k právneho základu veci

„Podľa § 77 ods. 1 písm. b) O. s. p. predbežné opatrenie zanikne, ak sa návrhu vo nevyhovelo.

Podľa § 77 ods. 3 O. s. p. ak predbežné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovelo alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli. Rozhodne o tom na návrh súd, ktorý predbežné opatrenie vydal.

V súlade s citovaným ustanovením v prípade zániku alebo zrušenia predbežného opatrenia z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovelo, navrhovateľ predbežného opatrenia je povinný nahradiť ujmu tomu, komu predbežným opatrením vznikla. Touto ujmu sa rozumie každá ujma vyjadriteľná v peniazoch. Sumu, ktorá bola vyplatená na základe predbežného opatrenia, ktoré zaniklo, nakoľko sa návrhu vo veci samej nevyhovelo, je oprávnený z predbežného opatrenia povinný vždy vrátiť aj s poukazom na povahu predbežného opatrenia, ktoré upravuje len dočasne pomery účastníkov a nerieši s konečnou platnosťou otázku opodstatnenosti ich nárokov (rovnako R 26/1975).

Predbežné opatrenie, vydané tunajším súdom uznesením č. k. 7C 268/98-18 zo dňa 7. 1. 1999 a potvrdené Krajským súdom v Bratislave, ktorým bolo navrhovateľovi uložené poskytovať časť pracovnej odmeny odporcovi (§ 76 ods. 1 písm. c) O. s. p.), zaniklo právoplatnosťou rozsudkov vydaných v konaniach vedených tunajším súdom pod sp. zn. 7C 226/97 a 7C 130/98 (t. j. dňom 5. 2. 2004 a 13. 10. 2003), nakoľko sa návrhom vo veci samej nevyhovelo - boli zamietnuté. Pracovný pomer odporcu u navrhovateľa skončil 15. 7. 1997. Z dôvodu zániku predbežného opatrenia (§ 77 ods. 1 písm. b) O. s. p.) je odporca povinný nahradiť sumu, ktorá mu bola vyplatená od vydania predbežného opatrenia až do jeho zániku. Mzdovými listami odporcu bolo preukázané, že mu navrhovateľ na základe predbežného opatrenia vyplatil celkovo 547.143,- Sk (172.143,- Sk v roku 1999 + 105.000,- Sk v roku 2000 + 255.000,- Sk v roku 2001 + 15.000,- Sk v roku 2002), ktorá suma predstavuje v zmysle horeuvedených skutočností ujmu vzniknutú navrhovateľovi predbežným opatrením. Na strane odporcu uvedené plnenie ako plnenie poskytované z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný navrhovateľovi vydať. Nakoľko odporca uvedenú ujmu navrhovateľovi dobrovoľne nenahradil, súd ho v súlade s § 77 ods. 3 O. s. p. (v spojení s § 451, § 458 ods. 1 veta prvá Obč. zák.) k zaplateniu sumy 547.143,- Sk zaviazal.“;

- k podriadeniu návrhu navrhovateľa pod občianskoprávne normy

„Podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. ak ide o omeškanie splnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania; výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by odporcu osobitne požiadal o plnenie žalovanej istiny, považuje sa za kvalifikované požiadanie (§ 563 Obč. zák.) návrh

na začatie konania, pričom dňom splatnosti žalovanej istiny je deň nasledujúci po doručení návrhu odporcovi. V predmetnej veci bol návrh doručený odporcovi dňa 21. 5. 2004, do omeškania sa teda odporca dostal dňom 22. 5. 2004. Súd na uvedenom základe zaviazal odporcu v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. k zaplateniu úroku z omeškania zo sumy 547.143,- Sk odo dňa 22. 5. 2004 vo výške 10 %, ktorá je v súlade s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. Nakoľko sa navrhovateľ domáhal úroku z omeškania vo výške 12,5 % odo dňa 6. 2. 2004, súd vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.“.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vyplýva, že
„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O. s. p, doplnil dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisov Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 7C 268/98, sp. zn. 7C 130/98 a sp. zn. 7C 226/97 a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.“.

Svoj právny názor (právny základ) týkajúci sa „náhrady ujmy“ formuloval krajský súd s odvolaním sa na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku takto:

„Ak predbežné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli. Rozhodne o tom na návrh súd, ktorý nariadil predbežné opatrenie (§ 77 ods. 3 O. s. p.).

Sumy, ktoré boli zamestnancovi vyplatené na základe predbežného opatrenia, ktoré bolo neskôr zrušené z iného dôvodu než preto, že návrhu vo veci samej sa vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, príjemca je povinný vždy vrátiť. Treba pritom poukázať na povahu predbežných opatrení upravujúcich len dočasne pomery účastníkov a neriešiacich s konečnou platnosťou otázku opodstatnenosti ich nárokov. S ich zrušením alebo zánikom, ak k nemu dôjde z iných dôvodov než preto, že návrhu vo veci samej sa vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, je spojená povinnosť navrhovateľa nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli (§ 77 ods. 3 O. s. p.) vrátane ujmy, ktorá vznikla plnením uskutočneným na jeho základe. Tieto sumy, ktoré boli zamestnancovi vyplácané na základe predbežného opatrenia, je povinný

príjemca vždy vrátiť, nakoľko vzhľadom na dočasnú úpravu si príjemca musel byť vedomý toho, že ich prípadne bude musieť vrátiť. “

Tento svoj právny názor krajský súd odôvodnil takýmto spôsobom:

„V danom prípade bolo nepochybné preukázané, že na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 10. 6. 1997 na Okresnom súde Bratislava IV začalo konanie o neplatnosť odvolania navrhovateľa z funkcie vedené pod sp. zn. 7C 226/97 a dňa 31. 3. 1998 konanie o určenie, že jeho pracovný pomer trvá pod sp. zn. 7C 130/98. V priebehu týchto konaní bolo na návrh navrhovateľa zo dňa 22. 10. 1998 vydané Okresným súdom Bratislava IV dňa 7. 1. 1999 č. k. 7C 268/98-18 predbežné opatrenie, ktorým bolo navrhovateľovi (S.) uložená povinnosť poskytovať odporcovi (Ing. J. Z.) časť pracovnej odmeny vo výške 15.000,- Sk mesačne brutto titulom náhrady mzdy s tým, že toto predbežné opatrenie stráca účinnosť právoplatným rozhodnutím vo veci o neplatnosť úkonu odvolania z funkcie vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C 226/97 a vo veci o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C 130/98, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 1999 č. k. 17Co 89/99-38. Na základe tohto predbežného opatrenia navrhovateľ vyplatil odporcovi celkom sumu 547.143,- Sk, ktorá predstavuje ujmu vzniknutú navrhovateľovi, nakoľko v konaniach vo veci samej nebolo právo odporcu uspokojené, keďže rozsudkom Okresného Bratislava IV zo dňa 13. 3. 2002 č. k. 7C 226/97-91 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 11. 2003 č. k. 2Co 114/03-116, právoplatným dňa 5. 2. 2004 bol návrh odporcu o určenie, neplatnosti odvolania z funkcie zamietnutý a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13. 2. 2002 č. k. 7C 130/98-89 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 6. 2003 č. k. 12Co 468/02-118, právoplatným dňa 13. 10. 2003 bol návrh odporcu o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a určenia, že jeho pracovný pomer trvá, zamietnutý. Právoplatným skončením týchto konaní vo veci samej zaniklo aj predbežné opatrenie, na základe ktorého navrhovateľ plnil odporcovi a bolo preukázané, že odporca toto plnenie, ktorým vznikla navrhovateľovi ujma po zániku predbežného opatrenia v zmysle § 77 ods. 3 O. s. p. nevrátil, preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď odporcovi uložil povinnosť takto na jeho strane vzniknuté bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 1 Obč. zák.) navrhovateľovi vrátiť. Súd prvého stupňa

správne rozhodol aj v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania, na ktoré navrhovateľovi v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. taktiež vznikol nárok.. Námietka odporcu, že pri preberaní časti pracovnej odmeny od navrhovateľa bol dobromyseľný, nie je dôvodná a navyše odporca už z predbežného opatrenia mal vedomosť, že ide len o dočasné plnenie zo strany navrhovateľa a musel si byť vedomý aj toho, že pokiaľ jeho návrhom vo veci samej nebude vyhovené, bude musieť plnenie poskytované navrhovateľom na základe predbežného opatrenia vrátiť.“

K otázke premlčania krajský súd uviedol:

„Taktiež nebola dôvodná ani jeho námietka premlčania nároku navrhovateľa, pretože navrhovateľ sa mohol domáhať vrátenia plnenia poskytovaného odporcovi na základe predbežného opatrenia až po právoplatnom skončení konaní vo veci samej, v dôsledku ktorých došlo k zániku predmetného predbežného opatrenia. K tomuto došlo právoplatnosťou rozhodnutí vo veci samej dňa 13. 10. 2003 a 5. 2. 2004, pričom navrhovateľ si svoj nárok na súde v zmysle § 77 ods. 3 O. s. p. uplatnil dňa 6. 2. 2004.“

Krajský súd sa vyjadril aj k aplikácii občianskoprávnym noriem: za správny označil postup súdu prvého stupňa, *„keď sťažovateľovi uložil povinnosť takto na jeho strane vzniknuté bezdôvodné obohatenie (kvalifikované podľa § 451 Občianskeho zákonníka) navrhovateľovi vrátiť“*. Za správne označil krajský súd aj rozhodnutie *„v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania, na ktoré navrhovateľovi v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. taktiež vznikol nárok“*. V tejto súvislosti uvádza, že *„Námietka odporcu, že pri preberaní časti pracovnej odmeny od navrhovateľa bol dobromyseľný, nie je dôvodná a navyše odporca už z predbežného opatrenia mal vedomosť, že ide len o dočasné plnenie zo strany navrhovateľa a musel si byť vedomý aj toho, že pokiaľ jeho návrhom vo veci samej nebude vyhovené, bude musieť plnenie poskytované navrhovateľom na základe predbežného opatrenia vrátiť.“*

Ústavný súd sa s týmito právnymi názormi stotožňuje. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil, že by interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem krajským súdom mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného

rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, krajský súd svoje právne závery podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď potvrdil správnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa výslovne nevysporiadal s otázkou, či v danom prípade sa mali aplikovať príslušné občianskoprávne alebo pracovnoprávne normy (účinné v čase rozhodovania), argumentujúc v tejto súvislosti špeciálnou prednosťou ustanovenia Zákonníka práce pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd argumentoval dočasným charakterom predbežného opatrenia a procesným inštitútom podľa § 77 ods. 1 písm. b) a ods. 3 OSP a vyslovil názor, že sumu, ktorá bola vyplatená na základe predbežného oparenia, ktoré zaniklo, pretože sa návrhu vo veci samej nevyhovelo, je „oprávnený“ z predbežného opatrenia povinný vždy vrátiť, aj s poukazom na povahu predbežného opatrenia, ktoré upravuje len dočasné pomery účastníkov a nerieši s konečnou platnosťou otázku opodstatnenosti ich nárokov. Krajský súd tento právny názor okresného súdu označil za správny, keď sťažovateľovi uložil povinnosť takto na jeho strane vzniknuté bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) navrhovateľovi vrátiť.

Ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľa je síce opodstatnená, ale explicitná odpoveď na ňu nemohla zvrátiť meritórne rozhodnutie v danej veci. Podľa názoru ústavného súdu nepochybil krajský súd, keď na danú vec aplikoval príslušné občianskoprávne normy, t. j. príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka v spojení s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým týkajúcimi sa predbežného opatrenia. Podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok krajského súdu s poukázaním na uvedené ústavne udržateľný.

Ústavný súd po preskúmaní touto časťou sťažnosti napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu

zrozumiteľne uvádza dôvody, pre ktoré rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z ústavného hľadiska. Sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárny a v dostatočnom rozsahu dáva odpoveď na to, prečo rozhodol tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok, ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť podľa § 77 ods. 3 OSP nahradiť ujmu navrhovateľovi. Z napadnutého rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú v nevyhnutnej miere v potrebnom rozsahu odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie. S prihliadnutím na ústavne akceptovateľnú odôvodnenosť napadnutého rozsudku ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čo však osobitným spôsobom neodôvodnil, t. j. nepreukázal príčinnú súvislosť medzi základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a medzi namietaným rozsudkom, a preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012